

ACHTER HET GORDIJN,

DOOR

□ □ □ J. G. J. □ □ □

— Waar komen de sterren vandaan pappa?

— Dat weet pappa niet, kindje; niemand weet het.

Het blonde kind keek vragend op naar den man naast haar.

— Waarom zijn ze er dan pappa?

— Om den menschen te laten zien, dat er ook mooie dingen zijn, kindjelijef, mooie dingen, die niet door de menschen gemaakt zijn, en waar ze niet aan kunnen komen. Als ze konden, zei de man bitter, zouden ze er een gordijn vóór hangen en zeggen, dat ze achter dat gordijn heel-mooie, dure sterren hadden. En ze zouden ze dan laten zien, voor een dubbeltje of een kwartje. Nu spreken ze er niet over, en de meesten kijken er nooit naar.

— Het kind zag den man aan.

— Pappa was altijd zoo goed voor Sonja als pappa bij Sonja was. Dat gebeurde niet veel; waarom zei pappa dat zoo vreemd, van die sterren.

— Sonja's poppen zijn ook achter een gordijn, zei het kind ineens vriendelijk.

— Er kwam een droevige lach op het ernstige gelaat van den man.

— En Sonja houdt veel van de poppen, hè poelekje; en de poppen hebben achter het gordijn hetzelfde gezicht als wanneer Sonja met hen speelt, zei hij. De menschen hebben ook allemaal zoo'n gordijn voor hun gezicht, hoor kindje, maar dat kan je niet zien hè. Later, als je groot bent geworden, dan merk je dat wel. Nu moet je maar veel van de menschen hou'en, en een lief kindje zijn, voor mamma en voor oma en voor tante.

— Ja, knikte het kleine meisje gewillig, en dan zag zij weer aandachtig den vader aan, die zoo anders was vanavond.

— Waar heeft Pappa dan dat gordijn, vroeg ze aarzelend; of heeft u er geen?

— O ja, zei de man, en zijn gelaat werd vroolijk, zijn oogen schitterden vreemd in

die van zijn kind, dat alleen het vroolijke zag en het andere niet begreep. O ja, vader heeft een vreeselijk dik gordijn voor zijn toet, en hij lachte mee met zijn kindje. O zoo'n dik gordijn, maar dat ziet niemand, Sonja ook niet, misschien later, want het zal er wel altijd blijven.

Het kind lachte niet meer; het voelde het vreemde in den toon van den man. Een beetje onvoldaan zei het, alsof het meer wilde weten:

— Ik zie het niet.

— Nee, dotje, antwoordde de man hartelijk, en alles wat in hem was voor zijn kleine meisje, straalde warm uit naar het kind naast hem; als Sonja bij vader is, dan is dat gordijn er ook niet hoor, dan is het heelemaal weg. Floep, weg! zei hij opgewekt, en het kind lachte vroolijk op in den helderen winteravond.

— En geef je nu straks de poppen een nachtzoentje voor je gaat slapen?

— Ja, zei het kind, en dan ineens zich herinnerend: Marietje heeft een arm gebroken pappa. Het heeft zoo'n pijn gedaan, maar ik heb 'r een zoentje op gegeven.

— En is het nu over?

— Ja, nu doet het geen pijn meer, maar Rietje moet weg, om gemaakt te worden.

— En hoe kwam dat zoo?

— Tante laten vallen, zei het kind, tante 'r schuld.

— Schuld? vroeg de man. Nee, dat moet je maar liever niet zeggen, vrouwke; tante heeft 'r natuurlijk bij ongeluk laten vallen hè, tante zal het toch ook wel naar hebben gevonden!

— Ja, antwoordde het kind, maar toch tante 'r schuld.

— Er is geen schuld Sonja, zei de man ernstig. Menschen doen heel dikwijls dingen, die heel naar zijn voor anderen. Maar dat doen ze meestal omdat ze maar menschen zijn. En dan geven ze elkander „de schuld”, zei hij, meer tot zichzelf dan tot het kind, omdat ze 'r niets anders op weten. Zij kunnen niet meer zijn dan mensch; wat schuld is, weten ze niet en daarom zijn ze